

Sygn. akt VII U 1338/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 stycznia 2017 r. w Warszawie

sprawy A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 16 grudnia 2014r., znak: (...)

postanawia:

umorzyć postępowanie w sprawie.

Sygn. akt VII U 1338/16

UZASADNIENIE

do postanowienia z dnia 25 stycznia 2017 r.

Decyzją z dnia 16 grudnia 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odmówił ubezpieczonej A. M. prawa do emerytury na podstawie art. 27 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887), wskazując, że wnioskodawczyni ma już ustalone prawo do ww. świadczenia, które nieprzerwanie pobiera od listopada 2003 r. Zgodnie z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r. może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Zatem obliczenie wysokości świadczenia w oparciu o art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej ma zastosowanie wyłącznie przy ustalaniu wysokości emerytury przyznawanej po raz pierwszy, jak również w stosunku do osób, które mają ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, aczkolwiek nigdy jej nie pobrały. Na tej podstawie organ rentowy uznał, że ubezpieczona nie spełnia przesłanek określonych w treści powyższej regulacji, wobec czego odmówił jej prawa do dochodzonego świadczenia (decyzja z dnia 16 grudnia 2014 r., znak: (...), k. 8, tom II a.r.).

Odwołanie od ww. decyzji złożyła **A. M.**, wnosząc o jej zmianę i obliczenie emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej przy uwzględnieniu faktu podlegania ubezpieczeniom społecznym po osiągnięciu wieku emerytalnego. Wskazała, że uprzednie ustalenie jej emerytury na tzw. „starych zasadach” nie stanowi przeszkody do ustalenia emerytury kapitałowej nawet w przypadku, gdy emerytura ta była pobierana. Podała nadto, że żaden przepis nie wskazuje, że musi być to pierwszy wniosek o emeryturę. Na poparcie swojej argumentacji odwołująca powołała się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 04 lipca 2013 r. (II UZP 4/13) z której wynika, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r. ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Na tej podstawie ubezpieczona wniosła o ponowne przeliczenie przysługującego jej świadczenia emerytalnego i przyznanie na jej rzecz emerytury kapitałowej na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej (odwołanie z dnia 11 lipca 2016 r. k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 sierpnia 2016 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniosł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczona, urodzona w dniu (...) pobierała wcześniejszą emeryturę przyznaną na mocy decyzji z dnia 29 grudnia 2003 r. w oparciu o treść art. 29 ustawy emerytalnej. W dniu 13 października 2014 r. A. M. złożyła wniosek o emeryturę powszechną. Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że zaskarżoną decyzją z dnia 16 grudnia 2014 r., błędnie odmówił ubezpieczonej przyznania emerytury w oparciu o art. 27 ustawy emerytalnej twierdząc, że odwołująca pobiera już takie świadczenie. W związku z powyższym, decyzją z dnia 22 sierpnia 2016 r. organ rentowy przyznał odwołującej emeryturę w oparciu o art. 27 od dnia 1 października 2014 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek. Jednocześnie organ rentowy zaznaczył, że w związku z wejściem w życie z dniem 1 maja 2015 r. przepisów ustawy z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a w szczególności dodania art. 55a wydał decyzję z dnia 2 sierpnia 2016 r. Wskazał także, iż z uwagi na fakt, że świadczenie ustalone wskazaną decyzją w oparciu o art. 26 w związku z art. 55a okazało się mniej korzystne dla ubezpieczonej, jego wypłata została zawieszona. Wobec powyższego, decyzja z dnia 16 grudnia 2014 r. została uchylona (odpowiedź na odwołanie z dnia 24 sierpnia 2016 r. k. 5 a.s.).

Na rozprawie w dniu 25 stycznia 2017 r. pełnomocnik organu rentowego wniosł o umorzenie postępowania w zakresie odwołania od decyzji z dnia 16 grudnia 2014 r., podnosząc, że do chwili obecnej nie zostało wniesione odwołanie od decyzji późniejszych. Z kolei pełnomocnik odwołującej oświadczył, iż nie jest w stanie wskazać, czy strona odwołująca zaskarżyła decyzję z dnia 2 sierpnia 2016 r. oraz z dnia 22 sierpnia 2016 r. (protokół rozprawy z dnia 25 stycznia 2017 r. k. 18-20 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sprawa z zakresu ubezpieczeń społecznych objęta treścią decyzji organu rentowego od momentu wniesienia od niej odwołania do sądu, staje się sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c., podlegającą rozstrzygnięciu wedle reguł właściwych dla tej kategorii spraw, z odpowiednimi modyfikacjami wynikającymi z przepisów regulujących odrębne postępowanie z zakresu ubezpieczeń społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98 oraz postanowienie z dnia 29 maja 2006 r., I UK 314/05).

Powszechnie przyjmuje się, że odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu. Odpowiednio zatem uznanie powództwa – jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 maja 2012 r. w sprawie II UK 240/11- polega w tym postępowaniu na wydaniu przez organ rentowy (przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd) decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony, co powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części (art. 477¹³ k.p.c.), nie prowadzi natomiast do wydania wyroku. To szczególne uregulowanie dotyczące skutków tego specyficznego uznania powództwa jest wynikiem właśnie odrębności postępowania z zakresu ubezpieczeń

społecznych, w których jedynie etap odwoławczy przenosi się na drogę postępowania przed sądem powszechnym, a po jego zakończeniu, sprawa wraca do postępowania administracyjnego.

Dlatego tylko wydana wcześniej, przed zakończeniem postępowania odwoławczego, decyzja uwzględniająca żądanie odwołania (przyznająca świadczenie lub ustalająca brak zobowiązania) powoduje zbędność dalszego postępowania odwoławczego, czego wyrazem jest unormowanie wynikające z art. 477¹³ § 1 k.p.c. Stosownie bowiem do treści tego przepisu zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji lub orzeczenia nie ma wpływu na bieg sprawy.

Należy podnieść, że decyzja uwzględniająca w całości lub w części żądanie stron w rozumieniu art. 477¹³ § 1 k.p.c. to nie tylko decyzja zmieniająca, lecz każda forma decyzji, byleby z niej w sposób jednoznaczny wynikało, że rozstrzyga o materialnoprawnym stosunku, będącym przedmiotem wcześniejszej decyzji i to zgodnie z żądaniem odwołania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2000 r., II UKN 191/00 oraz z dnia 16 lipca 1998 r., II UKN 138/98).

W niniejszej sprawie organ rentowy decyzją z dnia 16 grudnia 2014 r., znak: (...), błędnie odmówił ubezpieczonej przyznania emerytury w oparciu o art. 27 ustawy emerytalnej, twierdząc, że odwołująca pobiera już takie świadczenie. W związku z powyższym, decyzją z dnia 22 sierpnia 2016 r. organ rentowy przyznał odwołującej emeryturę w oparciu o art. 27 od dnia 1 października 2014 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym złożono wniosek. Jednocześnie organ rentowy zaznaczył, że w związku z wejściem w życie z dniem 1 maja 2015 r. przepisów ustawy z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a w szczególności dodania art. 55a wydał decyzję z dnia 2 sierpnia 2016 r. Wskazał także, iż z uwagi na fakt, że świadczenie ustalone wskazaną decyzją w oparciu o art. 26 w związku z art. 55a okazało się mniej korzystne dla ubezpieczonej, jego wypłata została zawieszona. Wobec powyższego, decyzja z dnia 16 grudnia 2014 r. została uchylona. Przyznanie odwołującej emerytury na mocy decyzji z dnia 22 sierpnia 2016 r. z jednoczesnym wyeliminowaniem z obrotu prawnego zaskarżonej decyzji o odmowie przyznania ww. świadczenia stanowiło uznanie powództwa w sposób przewidziany art. 477¹³ § 1 k.p.c. Podstawą prawną umorzenia w całości postępowania sądowego toczącego się na skutek odwołania od decyzji organu rentowego jest tylko i wyłącznie wydanie w toku tego postępowania nowej decyzji, która uwzględni żądanie odwołującego. W rozpoznawanej sprawie organ rentowy w toku postępowania sądowego taką decyzję wydał, co oznacza że istnieje podstawa do umorzenia postępowania w trybie art. 477¹³ § 1 k.p.c. Jednocześnie wskazać należy, że na rozprawie w dniu 25 stycznia 2017 r. pełnomocnik odwołującej wskazał, że nie jest w stanie sprecyzować, czy odwołująca zaskarżyła decyzję z dnia 2 sierpnia 2016 r. oraz z dnia 22 sierpnia 2016 r. Z kolei wyłącznie odwołanie osoby ubezpieczonej inicjuje postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Brak wniesienia tego środka zaskarżenia powoduje natomiast, że postępowanie odwoławcze nie może zostać wszczęte.

Mając na uwadze powyższe w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania. Dlatego też Sąd, na podstawie art. 477¹³ § 1 k.p.c. w zw. z 477¹³ § 2 k.p.c., postanowił jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)